

★ ★ ★ С В Ъ С Т У Л К А ★ ★ ★

дѣдо Благой купчината. Но щомъ допрѣ ржка до нея, нѣщо кафяво изхвърча, подскокна и — димъ да го нѣма.

— Я! Невѣстулка!

Отдръпна се дѣдо Благой. Видѣ какъ това животноче съ бѣла шийка, лъскаво-кафява кожа бѣга, бѣга, па току спрѣ. Заозърта се настрани, ама очитѣ му все къмъ дѣдо Благой.

Приклекна старецътъ до плѣвата. Разрови я съ ржка — Бре! Мънички невѣстулчета!

Затюхка се дѣдо Благой, че безъ да ще е разрушилъ топлото имъ гнѣзденце, закахъри се. Па стана и ги отмѣсти до сами синура. Мъничкитѣ невѣстулчета нито виждаха, нито знаеха що става съ тѣхъ. Покри ги дѣдо Благой съ гунята и се върна при воловетѣ. Пое копралята и подкара напредъ.

*

Бедната майка! Какво не размисли, за да спаси мъничкитѣ невѣстулчета! Да приближи до дѣдо Благой, нѣма куражъ. Какъвъ е едъръ — като планина! Само да се отмѣсти, и ще я направи на пита. Да отиде и се помоли да ѝ ги повърне — не може да говори.

А рожби ѝ сж. И така много ги обича! Най-сетне реши. Ще отиде на колата и направи нѣкоя пакост! Покатери се по торбичката, надвѣси се надъ гърнето съ млѣкото и се заозърта.

Дѣдо Благой, изгърбушенъ надъ ралото, хичъ нищо не подозираше. Само отвреме-навреме подвикваше по воловетѣ.

Старата невѣстулка не се стърпѣ. Болѣше я за рожбитѣ ѝ. Напъна се и изплю отрова въ гърнето на дѣдо Благой.

*

На пладне дѣдо Благой изпрегна воловетѣ. Пусна ги, да си отпочинатъ и похрупкатъ росна тревица. Взе малкитѣ невѣстулчета и ги постави на предишното имъ мѣсто въ една бразда.

Старата невѣстулка го следѣше съ затаенъ дѣхъ,